



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Preclíkem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Valdice**, se sídlem Nám. Míru 55, Valdice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 3/2017 – 51,

**t a k t o :**

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 3/2017 – 51, **s e** ve výroku I. a II. **r u š í** a věc **s e** mu v tomto rozsahu **v r a c í** k dalšímu řízení.
- II. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta, Mgr. Ladislava Preclíka, se určují částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I.**

**Průběh dosavadního řízení**

[1] Žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice. Ředitel této věznice mu rozhodnutím ze dne 12. 5. 2017, č. j. VS 6822100001/05/17-22/NVT/1, uložil povinnost uhradit neuhrazené náklady výkonu trestu odnětí svobody dle § 35 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) za období dubna 2017 ve výši 1500 Kč, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně s vydáním tohoto rozhodnutí žalovaná provedla srážku z přijatých peněz, které měl žalobce na účtu vedeném žalovanou.

[2] Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované. Napadal, že mu byly sraženy prostředky z účtu, aniž by rozhodnutí ředitele věznice nabylo právní moci a aniž by uplynula lhůta pro dobrovolné plnění. Tvrdil, že peněžní prostředky nelze postihnout pro úhradu nákladů výkonu trestu

„srážkou z přijatých peněz“ předepsaných nepravomocným a nevykonatelným exekučním titulem. Ředitel věznice může, jako správce daně, tyto prostředky postihnout daňovou exekucí příkázáním pohledávky teprve, až uplyne lhůta pro dobrovolné plnění. Aby měl odsouzený možnost splnit povinnost úhrady nákladů výkonu trestu, je mu poskytnuta lhůta k dobrovolnému plnění. Je-li však provedena srážka, pak je to znakem toho, že odsouzený (tj. žalobce), neplní své povinnosti (dobrovolně nehradí náklady výkonu trestu).

[3] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou výrokem I. svého rozsudku zamítl, výrokem II. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a výrokem III. přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ustanovenému zástupci. Krajský soud nepřisvědčil výkladu žalobce, podle něhož by se žalovaná nemohla domoci (nedobrovolně) úhrady nákladů výkonu trestu jinak, než cestou daňové exekuce. Ustanovení § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody žalované výslovně zakládá oprávnění použít k úhradě uvedených nákladů peněžní prostředky, které má odsouzený u ní uloženy. Vymáhání neuhrazených nákladů výkonu trestu postupem podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), je dle názoru krajského soudu namístě až v okamžiku, kdy tyto náklady nelze srazit z peněžních prostředků, které má odsouzený uloženy u žalované, a ani z odměny odsouzeného za práci.

[4] Krajský soud však připustil, že ředitel žalované ve svých rozhodnutích stanovil žalobci povinnost uhradit náklady výkonu trestu „do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí“, a přesto již téhož dne žalovaná provedla srážku z peněžních prostředků nacházejících se na žalobcově účtu. Podle soudu jde o postup nesprávný, neboť neodpovídá formulaci o lhůtě stanovené ve výroku rozhodnutí; nejedná se však o pochybení takové intenzity, které by ve svém důsledku vedlo ke zkrácení práv žalobce a naplnilo obsah pojmu nezákonný zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobci tímto postupem *de facto* žádná újma způsobena nebyla. Ze správního spisu nevyplývá a žalobce to ani netvrdí, že by vůbec kdy projevil úmysl předmětné náklady výkonu trestu dobrovolně hradit, což při jednání soudu potvrdila i žalovaná. Pokud žalobce současně namítl, že by se nedobrovolná úhrada mohla projevit v jeho hodnocení pro účely řízení o přeřazení do věznice s mírnějším režimem či pro řízení o podmíněném propuštění, žalovaná k této (nutno podotknout, že pouze hypotetické) námitce ve vyjádření k žalobě vysvětlila, že plnění povinnosti odsouzeného uhradit náklady výkonu trestu odnětí svobody není součástí programu zacházení a nepromítá se do jeho hodnocení, jak je patrné z § 40 a § 41 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a z § 36 a násl. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by k těmto negativním důsledkům skutečně došlo. Navíc nelze přehlédnout, že žalovaná provedla předmětnou srážku z té části finančních prostředků, ke které měl žalobce v souladu s § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody omezené dispoziční právo, proto je v konečném důsledku bez praktického významu to, že ke srážce peněz došlo dříve, než by odpovídalo v rozhodnutí stanovené lhůtě.

## II.

### **Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované**

[5] Žalobce (stěžovatel) rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadených rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel tvrdí, že žalovaná zvoleným postupem zasáhla do stěžovatelova vlastnického práva, přičemž krajský soud akt srovnatelný s vyvlastněním bagatelizuje. Stěžovatel argumentuje, že z poloviny obdržенých prostředků může hradit pohledávky uvedené v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody již v okamžiku, kdy prostředky jsou převedeny na účet

pokračování

stěžovatele vedený žalovanou, žalovaná však peníze zadržuje do doby rozúčtování pracovní odměny, stěžovatel proto nemůže s prostředky disponovat, dokud ředitel věznice nevydá rozhodnutí o povinnosti náhrady nákladů výkonu trestu. Tento postup žalovaná volí proto, aby odsouzený tuto polovinu nemohl spotřebovat na úhradu zákonem vyjmenovaných pohledávek dříve, než si z těchto peněz srazí náklady výkonu trestu jinak než jako správce daně, a aby předběhla v pořadí jiné oprávněné. Tím přesahuje meze své pravomoci. Z § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody vyplývá, že stěžovatel může ve stejném okamžiku nakládat s oběma polovinami zasláných peněz, byť k rozdílným účelům.

[7] Stěžovatel dále uvádí, že se krajský soud mýlí i v tom, že náklady výkonu trestu nejsou daňovou pohledávkou a žalovaná nemusí postupovat dle daňového řádu. Trestní řád v § 152a stanoví, že při správě placení pohledávek z trestního řízení se postupuje podle daňového řádu.

[8] Napadené rozhodnutí je navíc nepřezkoumatelné, neboť se krajský soud nevypořádal s argumentací stěžovatele týkající se nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, v němž se konstatuje, že příjem v podobě důchodu je v okamžiku připsání na účet odsouzeného stále důchodem chráněným ustanovením o nezabavitelné částce. Podle tohoto nálezu tak odsouzený může již v okamžiku připsání peněz na účet s těmito prostředky disponovat.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla kasační stížnost zamítnout. K argumentaci nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, uvedla, že stěžovatel není příjemcem důchodu, převedené finanční prostředky pocházejí od jiného odsouzeného. Žalovaná přitom postupovala při rozúčtování peněz v souladu se zákonem.

### III.

#### **Posouzení věci Nejvyšším správním soudem**

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že hlavní otázka nadnesená žalobou a řešená krajským soudem spočívala v určení, kdy mohlo ke sražení prostředků nacházejících se již na účtu stěžovatele vedeného žalovanou dojít, zda již v době vydání rozhodnutí ředitele žalované, nebo až po uplynutí lhůty k plnění povinnosti uložené v tomto rozhodnutí. Kasační stížnost, oproti tomu, se z velké části věnuje jiné otázce, konkrétně tomu, jak má žalovaná nakládat s finančními prostředky, které byly odsouzenému zaslány na jí vedený účet, zda je může v okamžiku jejich dojití zadržet a vyúčtovat až následující měsíc, anebo zda je musí vyúčtovat ihned. Tato argumentace stěžovatele nesměruje proti rozhodovacím důvodům krajského soudu ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu žalované, jak byl vymezen v žalobě, proto se jí ani Nejvyšší správní soud nemůže blíže zabývat.

[13] Pro posouzení této věci je tedy nutné zodpovědět, zda žalovaná postupovala správně, pokud na základě rozhodnutí ředitele žalované o povinnosti stěžovatele nahradit náklady výkonu trestu srazila stěžovateli z účtu, který vedla, peněžní prostředky odpovídající této povinnosti ještě před uplynutím lhůty, která byla stěžovateli k dobrovolnému splnění této povinnosti stanovena. Touto otázkou se již přitom Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 200/2018 – 26, a ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 As 201/2018 – 23 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), jež se týkají obdobných věcí stěžovatele, a Nejvyšší správní soud neshledal ani v nyní posuzované věci žádný důvod, proč by se měl od závěrů v těchto rozsudcích uvedených jakkoli odchýlit. Nejvyšší správní soud tedy dále toliko připomíná svou argumentaci již obsaženou ve zmiňovaných rozhodnutích, kterou pouze přizpůsobil skutkovým okolnostem nyní posuzované věci.

[14] Stěžovatel proti postupu žalované uvádí dvě námitky. Podle první námitky žalovaná pochybila, když nepostupovala podle daňového řádu, ač tak podle § 152a trestního řádu postupovat měla. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud dostatečně přesvědčivě stěžovatelovu argumentaci vyvrátil a stěžovatel kromě obecného nesouhlasu v kasační stížnosti nenabízí žádné konkurenční argumenty, proč by měl být závěr krajského soudu nesprávný. S účinností od dne 1. 1. 2012 sice trestní řád v § 152a stanoví, že při správě placení pohledávek uvedených v § 152 odst. 1 daného zákona se postupuje podle daňového řádu, to však neznamená, že by jediným způsobem, jakým by mohly být uhrazeny náklady výkonu trestu, bylo dobrovolné plnění nebo postup podle daňového řádu. Novelizace, která do trestního řádu zavedla s účinností od dne 1. 1. 2012 § 152a, totiž ponechala beze změny § 152 odst. 4 trestního řádu, podle něhož úhradu nákladů spojených s výkonem trestu odnětí svobody upravuje zákon o výkonu trestu odnětí svobody. Právní úprava tedy pro tento typ nákladů upravuje zvláštní způsob hrazení, a to konkrétně v § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, který výslovně věznicí (v daném případě žalovanou) opravňuje peněžní prostředky odsouzeného nacházející se na účtu věznice použít k úhradě nákladů výkonu trestu.

[15] Druhou námitkou stěžovatel napadá okamžik, kdy ke sražení prostředků z jeho účtu došlo.

[16] Podle § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený „*povinen bradit náklady výkonu trestu. Nelze-li tyto náklady srazit z odměny za práci, může věznice k jejich úhradě použít peněžní prostředky, které má odsouzený uloženy ve věznici. Vyšší nákladů výkonu trestu a podrobnosti její úhrady stanoví ministerstvo vyhláškou*“.

[17] Provádějící vyhláška č. 10/2000 Sb., o srážkách z odměny osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zaměstnány, o výkonu rozhodnutí srážkami z odměny těchto osob a chovanců zvláštních výchovných zařízení a o úhradě dalších nákladů, v relevantním znění (dále jen „*vyhláška č. 10/2000 Sb.*“), obsahuje pro projednávaný případ tři relevantní ustanovení. Podle § 8 odst. 2 vyhlášky č. 10/2000 Sb. „*[z] peněz, které byly zaslány odsouzenému do věznice a které byly převedeny na jeho účet vedený věznicí, se vyměří úbrada nákladů výkonu trestu ve výši 40 % ze součtu všech částek přijatých za předchozí měsíc. ...*“. Podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 10/2000 Sb. „*[r]ozhodnutí o povinnosti k náhradě nákladů výkonu trestu podle § 8 vydá ředitel věznice*“. Podle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 10/2000 Sb. „*[p]roti rozhodnutí podle odstavce 1 může odsouzený do 3 dnů od doručení podat stížnost řediteli věznice, který rozhodnutí vydal; stížnost může směřovat jen proti vypočtené výši nákladů výkonu trestu a nemá odkladný účinek*“.

[18] Pro věc jsou relevantní i společná ustanovení o řízení podle zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Podle § 76 odst. 2 tohoto zákona „*[r]ozhodnutí vydané podle tohoto zákona je třeba oznámit osobě, jíž se týká; v případě, že zákon proti takovému rozhodnutí připouští stížnost, je třeba je písemně*

pokračování

*vyhotovit a takové osobě doručit*<sup>4</sup>. Podle odstavce 3 téhož ustanovení „[o]známení se činí buď vyhlášením rozhodnutí v přítomnosti toho, jehož se týká, anebo doručením písemného vyhotovení takového rozhodnutí<sup>4</sup>. Podle odstavce 4 „[s]tížnost proti rozhodnutí má odkladný účinek pouze tehdy, jestliže tak tento zákon výslovně stanoví“.

[19] Stěžovatel žalobou nenapadá, že ke srážce prostředků z jeho účtu došlo; nenapadá ani výši této srážky. Napadá pouze okamžik, ke kterému ke srážce došlo. Mezi účastníky řízení je nesporné, že rozhodnutí stanoví povinnost uhradit náklady výkonu trestu ředitel žalované vydal dne 12. 5. 2017. V tentýž den došlo i k převzetí rozhodnutí stěžovatelem a ke srážce odpovídající částky z účtu stěžovatele.

[20] Ze správního spisu není zřejmé, zda žalovaná srazila prostředky z účtu stěžovatele na úhradu nákladů až po té, kdy bylo stěžovateli rozhodnutí ředitele žalované alespoň oznámeno. I kdyby tomu tak však bylo, stěžovatel v tu dobu povinnost hradit náklady výkonu trestu dle tohoto rozhodnutí ještě neměl.

[21] Je přitom pravdou, že zákon stanoví, že věznice může k úhradě nákladů výkonu trestu použít peněžní prostředky odsouzeného nacházející se na účtu vedeném věznicí (§ 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Povinnost hradit tyto náklady tak vzniká již v okamžiku účinků rozhodnutí ředitele věznice o povinnosti náhrady nákladů výkonu trestu (§ 9 odst. 1 vyhlášky č. 10/2000 Sb., § 76 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Zákon stanoví algoritmus srážek – primárně má věznice náklady srazit z odměny za práci; nelze-li je ovšem takto uhradit, věznice je může uhradit z peněžních prostředků odsouzeného nacházejících se na účtu vedeném věznicí. Jedinou samozřejmou podmínkou srážky je existence pohledávky věznice, která je takto uspokojována. Tato pohledávka přitom vzniká dnem doručení rozhodnutí ředitele o povinnosti náhrady nákladů. Od tohoto okamžiku tedy lze prostředky z účtu odsouzeného vedené u věznice srazit.

[22] Přes výše uvedené je ovšem nutné přihlédnout ke konkrétnímu obsahu rozhodnutí ředitele žalované o povinnosti náhrady nákladů výkonu trestu v projednávaném případě. Výrok tohoto rozhodnutí stanovil stěžovateli ke splnění uložené povinnosti lhůtu 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí (která dle doložky vyznačené na rozhodnutí nastala až dne 16. 5. 2017), a to za situace, kdy již v době rozhodnutí byly na účtu stěžovatele prostředky, které si mohla žalovaná bez dalšího podle zákona strhnout. V takovém případě bylo nutné respektovat rozhodnutím nad rámec zákona poskytnutou lhůtu k dobrovolné úhradě nákladů. Manipuluje - li věznice s peněžními prostředky osob ve výkonu trestu, nesmí tak činit bezdůvodně k jejich tíži, například úhradou prostředků (stržením z účtu) před uplynutím lhůty k plnění. Právě touto předčasnou srážkou prostředků z účtu stěžovatele – na úhradu povinnosti, která ještě nebyla splatná – se žalovaná dopustila nezákonného zásahu.

[23] Lze proto uzavřít, že v posuzované věci žalovaná strhla prostředky z účtu stěžovatele dříve, než tak učinit mohla. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že dřívější srážka prostředků fakticky do práv stěžovatele nezasáhla. Podle krajského soudu žalovaná provedla předmětnou srážku z té části finančních prostředků, ke které měl stěžovatel v souladu s § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody omezené dispoziční právo, proto je v konečném důsledku bez praktického významu, že ke srážce peněz došlo dříve. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[24] Podle § 25 odst. 1 věty první zákona o výkonu trestu odnětí svobody „[p]okud byly odsouzenému do věznice zaslány peníze, převedou se na jeho účet zřízený a vedený věznicí a odsouzený se o tom vyrozumí“<sup>4</sup>. Podle odstavce 4 téhož ustanovení „[n]ehradí-li odsouzený rozsudkem stanovenou škodu nebo

*nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, pro který se nachází ve výkonu trestu, pohledávky spojené s trestním řízením, pohledávky vzniklé v souvislosti s poskytnutím nebo zajištěním zdravotních služeb a úbrady regulačních poplatků a doplateků nad rámec veřejného zdravotního pojištění, soudní a správní poplatky a škodu nebo nemajetkovou újmu, kterou způsobil Vězeňské službě během výkonu trestu, může k úhradě za poskytnuté zdravotní služby nebrázené z veřejného zdravotního pojištění a nákupu podle § 23 použít pouze polovinu peněžních prostředků podle odstavce 1 věty první a zbývající část peněžních prostředků může použít jen na úhradu těchto pohledávek ...“ (důraz doplněn Nejvyšším správním soudem).*

[25] Dřívější srážka peněz z účtu stěžovatele za účelem náhrady nákladů výkonu trestu do jeho práv zasáhla. Zákon sice stěžovateli dispozici s prostředky předčasně sraženými z účtu omezoval, ne však zcela. I při existenci pohledávek, pro jejichž hrazení musel stěžovatel polovinu obdržených peněz použít, si stěžovatel stále mohl vybrat, kterou z pohledávek uspokojí. V tomto ohledu mohl s penězi disponovat a rozhodovat o nich ve větším rozsahu, než pokud mu byly peníze předčasně z účtu sraženy a nemohl s nimi vůbec nakládat. Navíc je třeba zohlednit i povahu žalovaného zásahu. Stěžovatel má být ve výkonu trestu odnětí svobody, nebude - li podmíněně propuštěn dříve, až do roku 2033. K jednání, ve kterém spatřuje nezákonný zásah, dochází pravidelně, každý měsíc. Ačkoliv by se izolovaně jednotlivé předčasné srážky mohly jevit jako zanedbatelné, jejich pravidelné opakování po celou dobu výkonu trestu může v důsledku vést k zásahu do práv ve značné intenzitě. Rozhodnutí soudu konstatující nezákonnost takového postupu žalované a vyslovení zákazu jeho opakování (srov. § 87 odst. 2 s. ř. s.) tak má v této věci zásadní význam.

[26] Argumenty stěžovatele ohledně údajného postupu žalované v rozporu s usnesením Okresního soudu v Jičíně ze dne 2. 1. 2018, č. j. 29 E 56/2017 – 36, jsou nepřipadné, jelikož se předmětné usnesení vůbec nevztahuje k posuzované věci.

[27] Závěrem zdejší soud poukazuje na to, že náleží Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, na věc nedopadá. Zabýval se totiž nezabavitelnou částí dávek důchodového zabezpečení u osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. Ústavní soud v nálezu vyslovil dva závěry. Za prvé, nařídil-li správce daně exekuci prostředků na účtu odsouzeného pocházejících z důchodového pojištění, aniž by správce daně tyto prostředky považoval za příjem postavený naroveň mzdě, na který se uplatní ochrana v podobě tzv. nezabavitelné částky obsažená v § 278 o. s. ř., dopustil se přepjatého formalismu nezohledňujícího smysl právní úpravy nezabavitelné částky dle § 278 a § 299 odst. 1 o. s. ř. (body 59–64 nálezu). Za druhé, neumožnila - li věznice přes výslovné znění § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody disponovat odsouzenému s jednou polovinou prostředků zaslanych mu do věznice, zasáhla tím do jeho vlastnického práva garantovaného v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (body 68–71 nálezu). Je zřejmé, že první závěr na nyní posuzovanou věc nedopadá (sražená částka v nynějším případě nepředstavovala zákonem chráněný příjem, jelikož nešlo o důchod stěžovatele, nýbrž jiného odsouzeného, z jehož účtu byly prostředky na účet stěžovatele převedeny), a že požadavky plynoucí z druhého závěru byly v nynější věci naplněny (stěžovateli nebyla sražena vyšší částka, než polovina došlé částky z předchozího měsíce).

#### IV.

#### Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. výroky I. a II. rozsudku krajského soudu zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Hradci Králové vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[29] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[30] Krajský soud usnesením ze dne 4. 10. 2017, č. j. 31 A 3/2017 – 28, stěžovatele osvobodil od soudních poplatků a ustanovil mu zástupce Mgr. Ladislava Preclíka, advokáta. Dle § 35 odst. 10 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tak, byť rozsudek krajského soudu ve výroku o zamítnutí žaloby a o náhradě nákladů řízení ruší a věc vrací v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení, byl povinen zároveň rozhodnout o odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů zástupce stěžovatele v řízení o kasační stížnosti. Odměna zástupce a jeho hotové výdaje totiž sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 1 s. ř. s., nejedná se však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky, o níž by měl dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodovat krajský soud.

[31] Ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif)] a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát dále doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů dle 35 odst. 10 s. ř. s. navýšeny o částku odpovídající DPH 21 %. Celkem tedy bude ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4114 Kč, a to do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Výrok III. rozsudku krajského soudu, jímž byla ustanovenému zástupci přiznána odměna a náhrada hotových výdajů za dosavadní část řízení o žalobě, zůstává tímto rozhodnutím zdejšího soudu nedotčen.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Jakub Camrda  
předseda senátu